

Bevanda

Jöjjön, üljünk le ide.
Jó kis terasz. A fák megtartják
a szelet fölötte.
Hideg van, inkább visszaadom a sálját.
Ha látja a pincért, rendeljen nekem egy
bevandát.
Bár a magyarok úgysem tudják, mi az.
Rendeljen, aztán üljön át ide mellém.
Úgy üljünk itt az asztalnál,
egymás mellett, mint a franciák.
Akkor magának dőlhetek, és majd
nem fázunk annyira.

Maga szerint honnan indul a félelem?
Az útjait ismerem,
egészen mély vajatokat kaparnak
az izomba, és ahogy ezekben
a mélyedésekben jár,
süt a nyoma.
Furcsa, nem gondolja,
hogy így tud égni
a félelemtől a test?
Az ember azt hinné,
a félelem hideg.

Maga félt már attól, hogy sosem fog
meghalni, uram?
Vagy hogy valaminek
sosem lesz vége?
Én folyton attól félek,
hogy minden így marad.

Talán ott kezdődik a pokol,
mikor az ember még szuszog,
és még fel tudja fogni,
hogy ez már biztos
nem fog változni.
És hogy sok idő van még hátra,
sok-sok idő,
és az mind ugyanilyen lesz.

Uram, hol kezdődik bennünk a félelem?
Azt már látom, hogy mind valami felé mutat.
Mert hajt, vezet mind valamerre.
Tolja valami felé az arcunkat.
Csak hosszan kell nézni,
előbb-utóbb meglátja az ember.

Egy félelem mindig addig tart,
addig tolja valami felé a fejet,
míg meg nem látjuk, hogy honnan ered,
és hogy mihez is tapad az a félelem.
Mert több vége van minden félelemnek.
Egy félelem akár negyven dolgot is
mozgathat egy emberen belül.
De honnan indul, melyik csontnál ered,
melyik emlékből vágódik ki,
és mégis miért húzódik egészen a mostig?

A félelem megtart.
Acélos, erős.
Vagy épp szétégeti az idegpályákat.

Nem jut vissza az emlék
az izomból az agyba.
Nem lehet kibogarászni,
hogy egy adott testtartás,
egy-egy rossz szokás
melyik emléktől ered.

Megvan az út,
megvan a görcse az izomnak,
de csak egy ideig lehet az utat
visszafelé követni.
Aztán eltűnnek a nyomok.
Ül rajtuk valaki,
vagy söpri rájuk serényen a port.
Izzad és próbálja minél gyorsabban
söpörni a sok port az agyban.
Az a por kering,
eltakar mindent,
ami az embert folyton
visszafelé húzza.

Üres előttem minden út, uram.
Akár végig is szaladhatnék rajta.
Sehogy sem lenne könnyebb.
Míntha teljesen mindegy lenne,
hogyan hova lépek,
minden üres marad.

Látom, hogy azt a másik nőt nézi,
hiába bólogat és most hiába nevet,
maga nem figyel.
Én meg nem látom a végét
a kétségbeesésemnek,
miszerint
üres előttem minden út.

Na, rendeljen még egy kör bevandát,
nevessen rám.
Engem nézzen.
Látja, így már könnyebb.
Ahogy maga néz és nevet,
itt bent könnyebb valami.
Csorog az alkohol az erek falán,
húzza középre a test sarkait
a szomorúság,
üres minden út előttem,
de így azért mégis könnyebb
minden, uram.